

РЕШЕНИЕ

№ 5785

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 20.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5795** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на В. А. П., чрез пълномощника й-адв.К., срещу Решение №371/12.04.2021 г., постановено по преписка №196/2019 г. на Комисията за защита от дискриминация, В ЧАСТТА МУ, с която КЗД-Трети специализиран заседателен състав, на основание чл. 65, ал.5 от ЗЗДискр., установява, че Т. П. П., в качеството си на регионален директор в процесния период на Служба по вписванията - С., Регионална дирекция „Регистри“, Агенция по вписванията, не е извършил нарушение на ЗЗДискр. спрямо В. А. П., и оставя без уважение жалба с вх. № 44-00-1627/20.05.2019 г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-2916/18.09.2019 г.

Наведените в жалбата основания за оспорване на административното решение са за противоречие с материалноправните норми и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила-чл.146, т.3 и т.4 АПК. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че КЗД не е съобразила, че извършеният спрямо жалбоподателката акт представлява пряка дискриминация на основа на лично положение, изразяващ се в дискредитирането й като професионалист и служител, насочено към прекратяване на служебната й кариера, ограничаване на възможностите й за достъп до трудова заетост и лишаване от доход. Налице било противоречие между мотиви и диспозитив, тъй като в мотивите било прието, че съставянето на констативен протокол било недопустимо, а от друга се приемало, че не е налице

дискриминация. Като съществено процесуално нарушение се твърди изключването на показанията на свидетелите Л. Б. и С. М. от доказателствата по преписката.

В съдебно заседание пред АССГ процесуалният представител на жалбоподателката поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът, чрез пълномощника си-юрк.К. моли за отхвърлянето на жалбата и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмени бележки, в които общо /без да обсъжда конкретно изложените в жалбата до съда оплаквания/ аргументира отхвърлянето на жалбата.

Заинтересованите страни /ЗС/ Т. П. П., в качеството си на регионален директор в процесния период на Служба по вписванията - С., Регионална дирекция „Регистри“, Агенция по вписванията и Г. К., в качеството на изпълнителен директор на Агенция по вписванията в същия период и към момента на постановяване на оспореното решение, се явяват лично пред съда. Молят жалбата да бъде отхвърлена.

АС-София град, II-ро отделение, 23-ти състав намери жалбата за допустима: Подадена е срещу акт, който подлежи на съдебно оспорване и от страна, легитимирана да го направи. При липсата на данни за надлежно съобщаване на решението, началото на преклузивния 14-дневен срок до подаването на жалбата по пощата на 12.06.2021 г не е било поставено.

Тук следва да бъде посочено, че независимо от липсата на направено изрично отграничение в жалбата, че процесното решение не се обжалва изцяло, което доведе до конституирането като ЗС в съдебното производство и на Г. К.- изпълнителен директор на Агенция по вписванията в процесния период и към момента на постановяване на оспореното административно решение, то предвид отправеното с жалбата до съда искане /л.8 от делото/, този факт е несъмнен. Между другото липсвало е основание и за конституирането ѝ като ответник в производството пред КЗД. Нито в жалбата до КЗД, нито в допълнението към нея П. е твърдяла, че работодателят ѝ-АгВп, чрез изпълнителния директор К., е знаела за твърдените обстоятелства или пък, че се е оплаквала от тормоз пред нея, но не са били предприети действия. Липсата на подобно оплакване не може да се преодолее от служебното начало, което докладчикът на състава „разяснил“ на пълномощника-адвокат на жалбоподателката по повод направеното от нея изрично възражение срещу конституирането на втория ответник /виж протокола от 09.03.2020 г.-л.93 от делото/.

С оглед на изложеното съдът следва да отмени определението си от з.з. на 17.06.2021 г за конституирането на Г. К.- изпълнителен директор на Агенция по вписванията в процесния период и към момента на постановяване на административното решение, като ЗС в съдебното производство. Оспореното решение, в частта му с която е установено, че Г. К., изпълнителен директор на Агенция по вписванията, със седалище [населено място] 1111, [улица] не е извършила нарушение на ЗЗДискр. спрямо В. А. П., с адрес: [населено място] 1324,[жк], [жилищен адрес] ап. 11, не е съдебно оспорено и е влязло в сила.

За да се произнесе по съществуващото на жалбата, съдът съобрази следното от фактическа и правна страна:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - КЗД, в рамките на предоставените ѝ правомощия, съгласно чл. 47 ЗЗДискр., в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В

съответствие с чл. 48, ал. 1 и 2, т.3 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр., решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане на председателя № 678/31.07.2019 г. , определен е докладчик по преписката на заседание на състава /л.36/, като със заповеди на председателя на КЗД с номера:12-11-960/05.03.2020 г. /л.89/, 12-11-1177/09.03.2020 г. /л.90/ и 12-11-3520 /л.107/ са заменени членове на състава за съответните заседания. Решението е постановено от състава обявил преписката за решаване.

Спазена е и установената форма - решението е писмено и съдържа наименованието на органа, който го е издал; фактическите и правните основания за издаването му; диспозитивна част, както и указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва - чл. 66 ЗЗДискр.

Комисията е изпълнила регламентираната в закона процедура, като е осигурила упражняването на правото на защита на страните. Органът е спазил формулираното в чл. 9 ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация, а именно страната която твърди, че е жертва на дискриминация, следва да представи факти, от които може да се направи предположение, че дискриминирана, а ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено.

Извършена е процедура по проучване по смисъла на чл. 55 от ЗЗДискр. В съответствие с чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр., докладчикът е изготвил заключение. КЗД е била сезирана с жалба, в съотв. с чл.51 ЗЗДискр. В изпълнение на чл.55 ЗЗДискр. КЗД е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване като е изисквала и приложила по преписката становищата на участващите в производството страни. Съгласно чл.59, ал.3 ЗЗДискр. на страните е предоставена възможност да се запознаят с доказателствата по преписката и да изразят своето становище. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила с доклад-заключение на докладчика по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени, като общо са проведени три открити заседания, за които страните са били редовно уведомени.

От фактическа страна, КЗД е приела, че е безспорно между страните, че със Заповед № ЧР-01-496/04.02.2019 г. на изпълнителния директор на Агенция по вписванията Т. П. е назначен за временно изпълняващ длъжността регионален директор на Регионална дирекция - С. към Главна дирекция „Регистри” в Агенция по вписванията, до назначаване на титуляр /03.06.2019 г./, с което жалбоподателката В. П. се е оказала в йерархична подчиненост от него в този период.

На 22.02.2019 г. Т. П. е съставил констативен протокол за установяване на нарушение, извършено от В. П., в който са обективирани следните факти и изводи: „Г-жа В. А. П., главен специалист в службата по вписвания - С. в качеството си на длъжностно лице, в работно време, с отличителни знаци и работно облекло на Агенцията по вписвания, е в обществено заведение “М.”, находящо се на [улица]. Същата в компания на нотариус, стоейки на маса за клиенти, разглежда нотариално заверени документи. Разговора между двамата продължи около половин час. При влизането ми в посоченото заведение, отправих въпрос към г-жа В. П., ако е нужно и в интерес на служебните отношения да предоставя ключ от работния ми кабинет, който биха могли да ползват за целта на своите извън служебни частноправни отношения. Същата отговори, че нотариусът ѝ е приятел и съпругът ѝ работи в кантората му. С тези си действия г-жа В. А. П. уронва престижа на работодателя и Агенцията по вписвания, нарушава етичния кодекс, което противоречи на правилата

на вътрешния трудов ред и представлява нарушение на Кодекса на труда”.

Обстоятелствата относно мястото, на което е съставен протокола и съдържанието на отправеното от Т. П. предложение към жалбоподателката да предостави ключ от работния си кабинет се потвърждават изцяло и от свидетеля по преписката К. Б..

КЗД е отчела разминаването между отразеното в констативния протокол /съставен и подписан от Т. П. като и.д. директор РД-С., както и от Г. К.-изп.директор на АгВп, Л. С.-гл.секретар на АгВп и С. Б.-началник отдел „АНД“ на АгВп, бел. на съдията/ и показанията на нотариус К. Б., като свидетел пред КЗД относно обстоятелствата, при които е съставен КП. Решаващият състав обаче не е посочил на кое от двете дава вяра-на отразеното в КП или на изнесеното в показанията на свидетеля Кр.Б., което е било дължимо.

КЗД е приела за установено, а това не е било и спорно между страните, че съставеният КП е станал причина за изготвянето на Докладна записка № 92-05-408/25.02.2019 г. от Т. П. за нарушение на трудовата дисциплина и вътрешния трудов ред от страна на жалбоподателката в съдебното производство. По този повод и в съответствие с Кодекса на труда от П. са изискани писмени обяснения относно времетраенето на ползваната от нея почивка. Изложеното от нея в обясненията се опровергава обаче от представената от АгВп справка от системата за достъп, тъй като видно от нея, нарушението от страна на жалбоподателката на т. 6 от Заповед № РД-01-95/29.03.2018 г., изменена със Заповед № РД-01-491/26.11.2018 г., на изпълнителния директор относно времетраенето и времевия промеждутък на ползваната обедна почивка, няма инцидентен характер. Системно П. не е изпълнявала посочената заповед през текущия месец, което противоречи и на твърденията в жалбата ѝ, че почти няма възможност да ползва полагаемите ѝ се обедни почивки поради служебна натовареност.

За недоказани КЗД е приела твърденията в жалбата за влошен психоклимат на работното място поради толериране на едни служители за сметка на други от страна на П.. Този извод е въз основа на безспорните в административното производство факти, че за периода, в който същият е изпълнявал длъжността регионален директор, няма постъпили сигнали или оплаквания от останалите 51 служители, на които е бил ръководител, при и/или по повод изпълняваните от него служебни задължения. Единствено свидетелят М. И. е посочила, че е имала конфликтна ситуация с него, в която ѝ е отправил предупреждение да си търси друга работа, но пък същата е работела в друго звено и не е била на негово подчинение. Отчетени са и фактите, че свидетелката е в трудово-правен спор с Агенция по вписванията, както и че тя самата не е била очевидец на конфликтни ситуации между П. и жалбоподателката П.. По съображения, че свидетелите Л. Б. и С. М. са служители на АгВп към момента на даване на показания, КЗД е приела, че е налице съмнение за тяхната непристрастност и не ги е коментирала. Този факт също е процесуален пропуск, доколкото достоверността на показанията на свидетел не може да бъде изключена само поради факта на служебна зависимост. Съгласно чл.172 ГПК, вр.чл.39, ал.2 и чл.144 АПК, показанията на роднините, на настойника или на попечителя на посочилата го страна, на осиновителите, на осиновените, на тези, които се намират с насрещната страна или с роднините ѝ в граждански или наказателен спор, на пълномощниците, посочени от техните доверители, както и на всички други, които са заинтересовани в полза или във вреда на една от страните, се преценяват от с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна

заинтересованост.

Констатираните процесуални пропуски при преценката на събраните по преписката гласни доказателства, изложени по-горе, не са съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като не опорочават крайните изводи на КЗД за липса на осъществен състав на дискриминационно третиране. За преодоляването им, съдът излага следното:

1. По отношение противоречията между показанията на свидетеля Кр.Б. и отразеното в констативния протокол от 22.02.2020 г. относно обстоятелства, при което е бил съставен:

а/ Безспорно между страните, вкл. е видно и от показанията на свидетеля Кр.Б., че:

- на процесната дата през работно време жалбоподателката е стояла със свидетеля на маса в обществено заведение за хранене „Мама миа“, като същата е била по елек „без яке“ върху него;

-познава се с нотариус Кр.Б. от 1995 г.;

-съпругът ѝ работи в неговата нотариална кантора от няколко години, като деловодител и призовкар, като в това качество носи и взема документите за вписване от АгВп на нотариус Кр.Б.;

- по време на срещата между жалбоподателката и нотариус Кр.Б. върху масата е имало извадени нотариално удостоверени документи, подлежащи на вписване в АгВп;

б/ Житейски нелогични и недостоверни са показанията на св. Кр.Б., че случайно този път е ходил сам да вземе документите от АгВп, а не съпругът на П., който изпълнявал това задължение. Документите също случайно се оказали върху масата. Те не били прибрани в джоб /папка, служебна чата, бел на съдията/, тъй като ги получил от АгВп в този вид, а колата му била паркирана наблизко.

в/ Показанията са обективно вътрешно противоречиви и изглежда са недостоверни относно повода за срещата. Първоначално свидетелят казва: „Много отдавна не бяхме сядали да се видим, дори семейно вкъщи и така нататък. Уговаряхме се наскоро тогава, защото това е през месец февруари, да се видим за К., на заведение. Така и не успяхме.“ Очевидно осъзнавайки времето разминаване в изявлението си, свидетелят се „поправя“ след това и заявява: “Сега си спомням, че може би тогава уговаряхме по мартенските празници да се видим.“

г/ Тези фактически данни не опровергават и не разколебават верността на отразената в КП констатация, че В. А. П., главен специалист в службата по вписвания - С. в качеството си на длъжностно лице, в работно време, с отличителни знаци и работно облекло /елек с лого на АгВп, бел. на съдията/ е в обществено заведение “Мама мия”, находящо се на [улица]. Същата в компанията на нотариус, стоейки с него на маса за клиенти, разглежда нотариално заверени документи. За съда изглежда логично и достоверно, че не се касае за частна среща между приятели. Поводът е служебен, но частните приятелски отношения мотивиран разрешаването му извън сградата на АгВп, без да се държи сметка за впечатлението, което този факт оставя у обществото.

2. По отношение на показанията на Л. Б. и С. М..

Показанията на двете свидетелки са еднопосочни, че отношението на Т. П. е било еднакво към всички и те кореспондират със събраните по преписката доказателства. В този смисъл необсъждането им в конкретния случай не е довело до съмнение в правилността на фактическите изводи на КЗД. Налице е само разминаване по въпроса имат ли служителите в АгВп утвърдено облекло. На този въпрос св. Л. Б. отговаря отрицателно, а на св.С. М. този въпрос изобщо не е бил зададен. Действително строго

погледнато, елекът с лого на АгВп не е облекло /доколкото не може да замести облеклото на човек-не е костюм, риза, блуза, престилка/, а на свидетеля не е бил зададен конкретизиращ въпрос нито от състава на КЗД, нито от страните, за да се разбере какво свидетелят разбира под „работно облекло“, съответно носят ли служителите върху облеклото си елечи с отличително лого на АгВп. При това положение за съда изглежда обосновано обяснението на П. като ответник в производството пред КЗД на въпрос на председателя Й. в о.з. на 05.10.2020 г. /л.10 от протокола/, че служителите имат елечета с лого на АгВп. Това обстоятелство се подкрепя косвено и от свидетеля на жалбоподателката Кр.Б..

Подкрепен от доказателствата по преписката е и факта, че и по-рано, а именно през 2015 г. срещу жалбоподателката е водено дисциплинарно производство, като ѝ е наложено дисциплинарно наказание “Предупреждение за уволнение” за неизпълнение на служебни задължения, констатирани от друг неин пряк ръководител, а наложеното наказание е от друг дисциплинарнонаказващ орган.

С оглед на изложеното съдът намери, че в производството пред КЗД не са били допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са съществени и да представляват основание за отмяната на оспореното решение на това основание.

Правилно е приложен и материалният закон, по следните съображения:

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. “Тормоз е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унизителна, обидна или застрашителна среда”.

“Преследване” е: а) по-неблагоприятно третиране на лице, което е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действие за защита от дискриминация; б) по-неблагоприятно третиране на лице, когато свързано с него лице е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действия за защита от дискриминация; в) по-неблагоприятно третиране на лице, отказало да дискриминира-§ 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр.

С оглед фактическите установявания на КЗД, които не са опровергани в съдебното производство по оспорване на постановеното от нея решение, в съответствие с приложимите норми са изводите на КЗД, че поведението на ЗС П. на 22.02.2019 г. в обществено заведение “Мама мия не може да бъде определено като тормоз, преследване или някакво друго нарушение на антидискриминационното законодателство.

За да е налице фактическият състав на тормоз по смисъла на приложимата разпоредба, следва да са налице кумулативните предпоставки: нежелано поведение, което е в причинна връзка, основано е на защитен признак, с посочената специална цел или резултат - да доведе до накърняване на достойнството на засегнатото лице, да създаде неприемлива за него среда.

Признакът „лично положение“ няма легална дефиниция и според трайната формирана съдебна практика той представлява качество, белег, иманентно присъщ на личността, който я отличава и в конкретна фактическа ситуация е причина за неравно третиране. Наличието на „сравними сходни обстоятелства“ следва да се преценява спрямо конкретното лично положение

на жалбоподателката П., т. е. лицата, с които тя се сравнява, следва да бъдат в идентично положение. По делото не е доказано някой от останалите служители на АгВп да е създавал аналогична на ситуацията от 22.02.2019 г., провокирала съставянето на констативния протокол-да е стоял с нотариус /който е възможно да бъде познат на неопределен брой граждани, заради упражняваната от него дейност/ в обществено заведение за хранене през работно време, носещ върху себе си елек с отличителното лого на АгВп и да разглежда нотариално удостоверени документи, подлежащи на вписване, очевидно без да държи сметка за впечатлението, което създава у обществото за репутацията на службата.

Дори да се възприеме изводът на КЗД, че поведението на П. е създавало унижителна и обидна за П. среда в заведението на 22.02.2019 г. /което според съда е проблематично, съпоставено с констатираното тогава поведение на П./, то напълно правилно КЗД приема, че причината за това не се основава на релевирания от жалбоподателката П. признак „лично положение“ или на друг от признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

Липсата на причинна връзка между лошото третиране и определен защитен признак изключва приложимостта на ЗЗДискр. Законът не е приложим към всяка неприятност, без оглед дали тя се дължи на сериозни признаци като пол, увреждане, сексуална ориентация, лично положение и т.н., които са знаци за системно онеправдаване на цели групи, или на случайни, несъществени или нетрайни белези, които нямат никакво отношение към структурните неравенства в обществото. От всички доказателства по делото- гласни и писмени, не се установява извършването на твърдяната дискриминация, под формата на тормоз по признак „лично положение“. Причинната връзка между защитения признак и относителното оцетяване е необходим елемент от фактическия състав. Неблагоприятните субективни усещания, преживени от жалбоподателката няма данни да са произтекли от проява на дискриминация, нито сами по себе си се явяват доказателство за такава.

Липсват каквито и да било данни и за осъществено преследване по която е да е от изброените в § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр. три хипотези.

Като е достигнала до същите крайни изводи, КЗД е постановила законосъобразно решение, поради което жалбата се отхвърля.

При този изход на спора, своевременно заявеното искане от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски е основателно /чл.143, ал.3 АПК и следва да бъде уважено, като предвид проведеното едно съдебно заседание, обема и качеството на предложената защита съдът определя юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева-чл.24, предл.1-во от НЗПП, вр.чл.37 от ЗПП

Мотивиран така и на основание чл.173, ал.2, и чл.143, ал.3 АПК, АСГГ, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ определение от з.з. на 17.06.21 г. за конституирането на Г. К.- изпълнителен директор на Агенция по вписванията в процесния период **И ЗАЛИЧАВА** същата като заинтересована страна по делото.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. П., чрез пълномощника й-адв.К., срещу

Решение №371/12.04.2021 г., постановено по преписка №196/2019 г. на Комисията за защита от дискриминация, В ЧАСТТА МУ, с която КЗД-Трети специализиран заседателен състав, на основание чл. 65, ал.5 от ЗЗДискр., установява, че Т. П. П., в качеството си на регионален директор в процесния период на Служба по вписванията - С., Регионална дирекция „Регистри“, Агенция по вписванията, не е извършил нарушение на ЗЗДискр. спрямо В. А. П., и оставя без уважение жалба с вх. № 44-00-1627/20.05.2019 г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-2916/18.09.2019 г.

ОСЪЖДА В. А. П. с [ЕГН] да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата в размер на 100 лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: